

SOS MANEGE IN NOOD

HETTY VAN AAR ↙

Manteau

© 2016 Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Hetty van Aar

www.wpg.be - info@wpg.be
www.hettyvanaar.nl

Vertegenwoordiging in Nederland:

WPG Media BV
Wibautstraat 133
1097 DN Amsterdam
Postbus 1050
1000 BB Amsterdam

Coverontwerp, illustraties en boekverzorging: Ruthje Goethals
Coverillustratie Ellen gebaseerd op een concept van Cécile Hudrisier,
met toestemming van Cécile Hudrisier.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 02 26169 5
D/2016/0034/150
NUR 283
zesde druk, juni 2016

Elke overeenkomst met bestaande personen of situaties berust op toeval.

HOOFDSTUK 1

Ellen stond tussen de coulissen, haar ogen strak op het toneel gericht. Het laatste lied van de musical begon. Ze sloot haar ogen en luisterde.

*Ik hoor je lippen...
hoe ze lieve woordjes fluisteren
ik kan wel eeuwig naar je luisteren
het lijkt een droom
maar het is echt...*

Toen de laatste tonen wegdwarrelden keek ze op. Ze zag de toneelkus van de hoofdrolspelers: Yelien en Emiel. Háár Emiel. Uit de zaal steeg een klaterend applaus op. De spelers bogen. De musical was afgelopen, alles was perfect gegaan. Heel even verdween Ellen uit beeld. ‘Doek!’ riep ze naar een onzichtbare persoon achter

de coulissen. Het doek zakte. Ellen stond stil en luisterde naar het applaus in de zaal. Heel even had ze geen zicht meer op wat zich achter haar op het toneel afspeelde. Daar stonden Yelien en Emiel nog steeds hand in hand. Het dikke toneelgordijn beschermde hen tegen de nieuwsgierige blikken van het publiek. Ze waren in een overwinningsroes en nog helemaal in de ban van de romantische musical waarin zij het liefdespaar hadden gespeeld. De adrenaline liet hun bloed tintelen en hun ogen stralen. Ze kwamen dichterbij elkaar tot hun lippen elkaar raakten. Opeens zoenden ze. Een lichtflits bracht hen terug op de wereld. Geschrokken lieten ze elkaar los. Met een rood hoofd zetten ze allebei een stap achteruit. Ellen luisterde naar het applaus dat maar bleef duren. ‘Doek!’ riep ze opnieuw en de toneelgordijnen gingen weer open. Ze keek naar de twee hoofdrolspelers die met verhitte gezichten op het toneel stonden en stak haar duim op als compliment.

Yelien en Emiel liepen naar de rand van het podium en bogen opnieuw. Het applaus klonk nog harder. In een strak ritme werd er nu geklapt. *We want more, we want more...* Yelien en Emiel draaiden zich om en gebaarden naar de andere spelers dat ze erbij moesten komen. Het applaus was ook voor hen bedoeld

en voor de klasgenoten van het geluid, het licht, de kleding, het decor...

En natuurlijk ook voor Ellen, die de regie in handen had. Zij verscheen als laatste op het toneel. In de zaal floot iemand op zijn vingers. Een mooi moment om het doek nog eens te laten zakken, bedacht Ellen. Maar er was niemand meer achter de coulissen. Iedereen stond op het toneel om een welverdiend applaus in ontvangst te nemen.

Ellen genoot. Ze zag haar ouders in de zaal zitten en haar grote broer. Zij kwamen overeind om een staande ovatie te brengen, net als de rest van de zaal.

‘Yes! We hebben het gefikst!’ lachte Ellen. Ze sloeg een arm om de schouder van Kato rechts naast haar en van Marte aan haar linkerkant. De hele klas volgde haar voorbeeld tot ze als een lange ketting op het podium stonden, de handen op elkaars schouders. Ze bogen als een waaier voor het publiek, dat steeds enthousiaster werd en op de stoelen begon te roffelen. Toen was het welletjes, vond Ellen. Ze verdween tussen de coulissen en liet hoogstpersoonlijk het doek zakken. Voor de allerlaatste keer.

De klasgenoten vormden een kring op het schemerige toneel en hadden nog steeds hun armen om elkaars schouders. Moeiteloos nam Ellen haar plaats weer in.

Kato kwam met een yell om uiting te geven aan haar gevoel: ‘G-R-A-N-D-I-OOS! Grandioos! Grandioos!’

De hele klas joelde mee. Langzaam viel de groep in kleine plukjes uit elkaar, tot alleen de vriendinnen van Yèèèk in een klein kringetje overbleven.

‘Dat was een superidee van jou, die musical’, zei Ellen tegen Yelien.

‘We hebben het samen gedaan’, zei Yelien meteen.

‘Dat is zo,’ zei Emma, ‘maar jij kwam op het idee.’

‘Niet kijken,’ fluisterde Eline opeens, ‘maar Charlotte staat weer zo overdreven poeslief tegen Emiel te doen.’

Natuurlijk keek Kato toch om.

‘Zielig voor Charlotte’, lachte Ellen. ‘Emiel is namelijk al bezet. En van Charlotte wil hij niets weten.’

Twée tellen sloot ze haar ogen. Nee, over Emiel hoefde ze zich geen zorgen te maken. Toch maakte ze zich los van de groep. Meteen stond Emiel voor haar. Hij legde zijn handen op haar schouders, terwijl zijn hoofd steeds dichterbij het hare kwam. Tot de puntjes van hun neuzen elkaar raakten.

‘Nu zijn we Eskimo’s’, grapte Emiel. ‘Als Eskimo’s elkaar lief vinden, gaan ze neuzen in plaats van

zoenen.'

Hij vindt me lief, dacht Ellen. Ze voelde zo veel warmte dat alle iglo's onmiddellijk zouden smelten als ze echte Eskimo's waren geweest.

'Ik zie je straks,' zei ze, 'op het gala.'

Met tegenzin trok Emiel zijn handen terug. 'Wat heb je vanavond aan?'

'Wacht maar af', plaagde Ellen. 'Dat is nog een verrassing.'

Van een afstandje stuurde Charlotte haar giftige blikken. Ellen zag het niet. Liefde is immers blind. 'Gaan jullie mee?' vroeg ze haar vriendinnen.

Niet veel later zaten de vriendinnen bij Ellen in de tuin te nippen van een glas bubbels.

'Op de musical!' proostte Ellens vader, nadat hij met een knal de kurk van de fles had laten schieten.

'Op de musical!' riepen de vriendinnen.

'En op ons!' vond Ellen. Ze zette haar lippen aan het glas en voelde de luchtbelletjes in haar neus kriebelen. Haar gedachten zweefden weg.

De laatste weken waren fantastisch geweest.

Elke vrije minuut waren ze op school aan het repeteren voor de musical. De première gisteravond was een groot succes. Hun klas was een echte vriendenclub geworden. En Emiel... Tussen haar en Emiel kon het niet meer stuk. Ze waren allebei tot over hun oren verliefd.

Mmm, zalig...

De deurbel rinkelde. Dat moest de pizzakoerier zijn.

‘Is het die knapperd?’ vroeg Eline.

Ze haastten zich naar binnen om voor het raam een glimp van de pizzabezorger op te vangen.

‘Nee, hij is het niet.’ Er klonk een lichte teleurstelling in de stem van Eline, maar die teleurstelling verdween op slag toen de geurige pizza’s uit de dozen tevoorschijn kwamen.

Ze werden er stil van.

‘Ik ben een beetje moe’, gaf Ellen toe.

‘Ik ook’, bekende Emma.

Eline probeerde een geeuw te verbergen achter haar hand.

‘We moeten wel wakker blijven’, schrok Yelien.

‘Dit wordt de allereerste gala-avond uit ons leven. Boven hangen onze droomjurken klaar, kom op!’

Wat lacherig verzamelden ze vaat en lege dozen en vertrokken naar boven.

‘Wie wil mijn lipgloss gebruiken?’ vroeg Eline.

‘Deze is nieuw, met extra glans.’

‘Met extra glans?’ vroeg Ellen nieuwsgierig. ‘Ik heb een nieuwe mascara gekocht, voor extra volle en lange wimpers. Dus als je wilt...’

‘Ik heb hemelsblauwe oogschaduw,’ bekende Emma, ‘perfect passend bij de kleur van mijn galajurk. Wie wil?’

‘Mijn galajurk is roomkleurig’, zei Yelien.
Toen werd het stil. Ze verdrongen zich voor de spiegels in de badkamer en op Ellens kamer. Opeens klonk er een noodkreet. ‘Help!’ riep Kato. ‘Ik ben uitgeschoten met die nieuwe mascararoller van je, Ellen. Wat moet ik doen? Zo kan ik toch niet mee? Als je maar niet denkt dat ik zo de straat op ga. Gaat dit er ooit nog af?’ Ze wees naar de dikke, zwarte streep dwars over haar wang, net onder haar oog.

‘Wacht maar.’ Ellen pakte een wattenschijfje, druppelde er wat oogmake-upremover op en wreef over de streep. ‘Kijk, het is er al af.’ Kato slaakte een zucht van opluchting. ‘Gelukkig. Ik vind het altijd zo moeilijk om mijn ogen op te maken zonder geklieder.’

‘Ik help je wel’, bood Ellen aan. ‘Blijf maar even heel stil staan. Nee, ook niet met je wimpers knippen!’

Even later keek Kato tevreden in de spiegel.

‘Bedankt, El, je bent een schat!’

Toen werd het stil. Alleen het ritselen van feestelijke stofjes was nog hoorbaar en daarna... daarna waren ze eerst sprakeloos van bewondering. Maar dat duurde niet lang.

‘Aah... Eline, wat heb jij een prachtige jurk’, verzuchtte Ellen.

Eline knikte enthousiast. ‘Die heb ik met papa gekocht.’

‘Zo mooi’, klonk Yelien dromerig. Ze staarde naar het topje van de jurk, dat de vorm had van een vlinder. De punten van de vleugels liepen omhoog naar de schouders. Ze waren afgezet met een rijtje glittersteentjes die fonkelend het late zonlicht weerkaatsten.

‘Je lijkt echt een beroemde musicalster’, verzuchtte Emma. Ze keek van Elines creatie naar haar eigen jurk. ‘Mama heeft mijn jurk zelf gemaakt.’

‘Prachtig, zo’n hemelsblauwe jurk. Ik wou dat mijn moeder zoiets kon maken’, zei Eline.

‘Ik wou dat mijn vader zo’n jurk voor me kocht’, wees Emma.

‘Waar gaat dit over!’ riep Kato. Geïrriteerd greep ze haar afzakkende schouderbandjes bij elkaar.

‘Eline heeft een vader die mooie jurkjes koopt en Emma heeft een moeder die mooie jurkjes maakt. Jullie zien er allebei beeldig uit. Wat wil je nog meer?’

‘En ik?’ vroeg Ellen aarzelend. ‘Kan ik zo mee?’ Alle ogen maakten zich los van de vlinder en de hemelsblauwe galajurk en richtten zich op Ellen.

‘Geel staat je goed’, knikte Yelien instemmend.

‘Boterbloemengeel’, verbeterde Eline haar.

‘Zoals jij dat zegt,’ verzuchtte Emma, ‘dan ruikt het opeens ook echt naar boterbloemen.’

‘Zou Emiel me ook mooi vinden?’ twijfelde Ellen.

‘Ook mooi?’ stoof Kato op. ‘Je bent prachtig, kijk

zelf maar. En als Emiel daar anders over denkt mankeert er iets aan hem, niet aan jou.’ Ze zette een stap opzij, zodat Ellen zichzelf languit in de spiegel kon zien. Aarzelend liet Ellen haar ogen langs haar spiegelbeeld glijden. Vragend keek ze haar vriendinnen aan.

Kato stak twee armen de lucht in en rolde met haar ogen. ‘Jeetje, als je verliefd bent, dan ben je echt niet normaal! Ik hoop toch niet dat ik zo word, als ik tenminste ooit nog eens verliefd zou worden.’

‘Je bent een plaatje’, zei Emma nadrukkelijk. ‘Echt waar?’ Ellen keek van haar spiegelbeeld naar haar vriendinnen.

‘Echt waar’, knikte Yelien. ‘Voor Emiel ben jij vanavond de mooiste van het bal.’

‘Ach, wat zeg je dat romantisch’, verzuchtte Emma. ‘Het lijkt wel een sprookje.’

‘Zeg dat nu niet!’ schrok Kato. ‘Straks durft ze niet mee omdat ze geen glazen muiltjes heeft.’ Nu kon Ellen er zelf ook om lachen. ‘Misschien danst Emiel wel met me. Wie weet...’

Bij de ingang van de aula, waar het feest was, stond Emiel al te wachten. Ellen zag hem meteen, zijn hoofd stak boven iedereen uit. Wat zou hij van haar vinden?

Ze kneept in Yeliens arm. ‘Ik vind het zo spannend!’

Stap voor stap deinde ze met de drukte mee

in de richting van de ingang. Tot ze opeens tegenover elkaar stonden. Ze zag Emiels blik langs haar galajurk glijden. Hij zei geen woord, maar zijn ogen zeiden des te meer. Zelf twijfelde ze opeens niet meer over haar uiterlijk. Ze voelde zich heel speciaal. Dat kwam natuurlijk door Emiel en de manier waarop hij naar haar keek. Ze ging ervan stralen. Toen hij haar hand vastpakte en haar meetrok naar de dansvloer, bleef ze stralen.

Zelfs Charlotte kon daar niets aan veranderen. Zoals een bij om een bloem zoemt, zo draaide Charlotte om Emiel heen. Maar het leek wel of hij haar niet zag. Hoe was dat mogelijk? Charlottes gifgroene jurk stak fel af tegen haar vlammend rode haar, maar Emiel leek wel kleurenblind. Hij zag niets en niemand, alleen maar haar.

Ellen slaakte een zucht van zaligheid en genoot. Onder het dansen gluurde ze stilletjes over Emiels schouder heen. Aan de rand van de dansvloer stonden haar vriendinnen op een rijtje naast elkaar. Alle vier staken ze tegelijk hun duim omhoog en Yelien stuurde er nog een vrolijke knipoog achteraan.

De muziek stopte.

‘Zullen we wat gaan drinken?’ vroeg Emiel. Als op vleugeltjes zweefde Ellen naast hem voort, op weg naar de bar.

‘Nu ben je echt de koningin van het bal’,
fluisterde Emma in het voorbijgaan.
Ellen stak, heel even maar, triomfantelijk haar
tong uit.
‘Als je zo doet ben je het niet meer’, zei Emma.
Ellen lachte. Een koningin die haar tong uitstak
op het bal... Zoiets bestond natuurlijk niet.
Met het glas in haar hand liep ze naar haar
vriendinnen, op de voet gevolgd door Emiel.
Ze stonden wat te lachen en te praten, tot Marco
opeens opdook.
‘Dansen?’ vroeg hij aan Eline.
Met een rood hoofd liep Eline achter hem aan
naar de dansvloer.
‘Help!’ piepte Yelien opeens. ‘Daar komt Felix
aan. Ik ben weg.’ Ze vluchtte naar de toiletten,
vol teleurstelling nagekeken door Felix.
Kato kon haar wel begrijpen. ‘Ik ben blij dat Felix
niet in onze klas zit. Wat een griezel... Hij heeft
van die lange, dunne armen en benen.’
Ellen knikte. ‘En van die enge vingers, net een
skelet. Brrr...’
In de verte trok Yelien haar aandacht. Ze stond
bij de ingang en keek met vragende ogen hun
kant uit. Ellen keek om zich heen. Felix was
nergens te bekennen. Ze knikte naar Yelien als
teken dat de kust veilig was. Zo onopvallend
mogelijk kwam Yelien weer bij hen staan.
Toen kondigde de deejay het laatste nummer aan.

‘Het feest is voorbij, wat jammer’, zuchtte Ellen.
‘Het is nog niet helemaal afgelopen’, zei Emiel.
‘We gaan eerst nog een keer dansen.’

Ellen liet zich meevoeren door de muziek. Het was een langzaam nummer. Heel even sloot ze haar ogen, tot de muziek zachter en zachter werd. Ze keek op. Het gezicht van Emiel was heel dicht bij het hare. En het kwam nog dichterbij. Hij drukte een kus op haar lippen.

Ellen kreeg het warm en tegelijkertijd voelde ze kippenvel over haar armen kruipen. Wat waren zijn lippen zacht... Zo zacht... Ze boog haar hoofd, dat intussen wel vuurrood moest zijn. Ze probeerde haar ademhaling weer onder controle te krijgen. Toen dat lukte keek ze voorzichtig om zich heen, bang dat iedereen haar kant uit zou staren vanwege die kus.

Tot haar verbazing keek er niemand. Om haar heen stond iedereen gewoon te lachen en te praten alsof er niets gebeurd was.

Yelien kwam naar haar toe. ‘Mijn vader is hier om ons op te halen.’

Yelien praatte tegen haar alsof er niets aan de hand was, bedacht Ellen. Voorzichtig streek ze met haar pols langs haar voorhoofd. Dat voelde nog behoorlijk warm en klam aan, maar blijkbaar viel het niemand op.

Yelien liep voorop naar de uitgang, gevolgd door de vriendinnen. Ellen aarzelde en keek op naar

Emiel. Heel intens keek hij haar aan. Ze veerde even op haar tenen en drukte snel een kus op zijn lippen. In haar haast om weg te komen botste ze tegen Charlotte aan.

‘Sorry’, schrok ze.

Charlotte zweeg. Ze keek alleen maar, met een glimlach om haar mond. Maar die glimlach beloofde niet veel goeds.

